

Arrest

nr. 114 331 van 25 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 december 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer in loondienst of werkzoekende.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 juni 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 13 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 02/03/2012 werd ingediend door: Naam: [B.D.], Nationaliteit: Spanje

om de volgende reden geweigerd :

X Voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 03/12/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40, §4, 1° van de wet van 15/12/1980). Hij legde in het kader van zijn aanvraag onder meer de volgende stukken voor: een 'werknemersfiche voor bedrijfsleider' en een aansluitingsverklaring bij partena dd.18/12/2012.

Uit de ingevulde 'werknemersfiche voor bedrijfsleider' zou moeten blijken dat meneer binnen de onderneming het statuut van mandataris met het statuut RSZ-plichtige werknemer-loontrekkende combineert. Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan huidige tewerkstelling. (art. 50 §2, 1° van het KB van 08/10/1981). Uit nazicht van de RSZ-databank (dimona) blijkt dat meneer nooit als werknemer in België heeft gewerkt. In hoeverre betrokkene het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 50 §2, 3° van het KB van 08/10/1981) zou wensen, blijkt niet uit het administratief dossier gezien hij geen enkel bewijs ter staving van zijn hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (nl. attest van inschrijving bij de VDAB of sollicita[tij]ebrieven EN het bewijs een reële kans op tewerkstelling te hebben).

Meneer legt verder een aansluitingsverklaring voor bij een sociale verzekering[s]kas voor zelfstandigen. Hij toont echter niet aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als zelfstandige in België te genieten (art.50,§2, 2° van het KB van 08/10/1981). Zo legt hij geen effectief bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen voor (enkel een aansluitingsverklaring) en geen bewijs van inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer.

Derhalve moet dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980 waardoor het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aangezien artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalt: “recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.”

Dat in casu de aanvraag tot verblijf geregistreerd werd op 3.12.2012;

Dat m.a.w. de beslissing tot weigering van verblijf moest genomen worden uiterlijk op 3.06.2013;

Dat in casu de bestreden beslissing wel 3.06.2013 als datum vermeldt, doch de beslissing pas op 13.06.2013 aan verzoeker betekend werd;

Dat verweerder moet kunnen aantonen dat de beslissing uiterlijk op 3.06.2013 aan de gemeente Holsbeek werd overgemaakt;

Dat bij gebreke aan dit bewijs de bestreden beslissing artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 51 § 2 van het KB van 08/10/1981 schendt;”

3.1.2. Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt, zoals verzoeker aangeeft, dat een recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste binnen de zes maanden volgend op de datum van de verblijfsaanvraag dient te worden erkend aan een burger van de Unie die aan de daartoe gestelde vereisten voldoet.

Het artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 waarnaar verzoeker verwijst luidt daarnaast als volgt:

“§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

In voorliggende zaak blijkt dat verzoeker op 3 december 2012 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende en dat verweerder deze aanvraag op 3 juni 2013 afwees. Er werd derhalve een beslissing genomen binnen de in artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 iuncto artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. Het antwoord op de vraag of deze beslissing aan de gemeente die diende in te staan voor de kennisgeving ervan werd meegedeeld op 3 juni 2013 – vraag die, gelet op de aan de Raad voorgelegde stukken, positief kan worden beantwoord – is voorts zonder belang, aangezien voormelde reglementaire bepaling niet verwijst naar de datum waarop de beslissing aan een gemeente wordt overgemaakt doch wel naar de datum waarop de beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

3.2.1. In een tweede middel en een derde middel, die samen kunnen worden behandeld, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Aangezien de bestreden beslissing vermeldt: “Meneer legt verder een aansluitingsverklaring voor bij een sociale verzekeringskas voor zelfstandigen. Hij toont echter niet aan dat hij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als zelfstandige in België te genieten (art. 50 § 2 2° van het KB van 08/10/1981). Zo legt hij geen effectief bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen voor (enkel een aansluitingsverklaring) en geen bewijs van inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer)”.

Dat verzoeker effectief aan Partena bijdragen aflost (stuk 3).

Dat bezwaarlijk bijdragen kunnen geïnd worden door een sociale verzekeringsinstelling zonder dat de betrokkene effectief is aangesloten als zelfstandige.

Dat de bestreden beslissing op dit onderdeel niet afdoende gemotiveerd is en verzoeker niet meege-deeld werd noch door de gemeente Holsbeek, noch door verweerder, dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van de nodige documenten.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; artikel 40 § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 50 § 2 van het KB van 08/10/1981 schendt;

[...]

Aangezien de bestreden beslissing vermeldt: "In hoeverre betrokkene het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 50 § 2 3° van het KB van 08/10/1981) zou wensen, blijkt niet uit het administratief dossier gezien hij geen enkel bewijs ter staving van zijn hoedanigheid als werkzoekende heeft overgemaakt (nl. attest van inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven EN het bewijs een reële kans op tewerkstelling te hebben)".

Dat uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoeker uitgenodigd is geworden deze gegevens te bezorgen;

Dat van een zorgvuldige en redelijke overheid mag verwacht worden dat de burger uitgenodigd wordt bijkomende documenten voor te leggen wanneer de overheid weet dat deze documenten het dossier in een andere, mogelijk gunstige wijze kunnen beslechten;

Dat de bestreden beslissing de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en artikel 40 § 4 van de vreemdelingenwet en artikel 50 § 2 van het KB van 08/10/1981 schendt;"

3.2.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat verzoeker een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende in zijn hoedanigheid van "werknemer in loondienst of werkzoekende" en stukken neerlegde waarin hij wordt omschreven als werknemer/bedrijfsleider bij Big Jimm BVBA. Hij kan bijgevolg niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder of een ambtenaar bij de gemeente Holsbeek hem had dienen mee te delen dat hij bij zijn aanvraag niet de vereiste overtuigingsstukken met betrekking tot een zelfstandige activiteit aanbracht. Het komt daarenboven in elk geval toe aan de vreemdeling die een aanspraak laat gelden op een recht op verblijf van meer dan drie maanden om uit eigen initiatief de stukken aan te brengen die zijn standpunt kunnen staven.

Door te stellen dat een sociale verzekeringsinstelling bij een persoon geen bijdragen kan innen indien deze persoon niet is aangesloten als zelfstandige toont verzoeker ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze heeft geconcludeerd dat verzoeker geen bewijzen aanbracht waaruit blijkt dat hij als zelfstandige actief is. De Raad dient in dit verband te benadrukken dat verzoeker aan verweerder geen stukken overmaakte waaruit blijkt dat hij als zelfstandige effectief bijdragen aan een sociale verzekeringsinstelling voor zelfstandigen betaalde.

Waar verzoeker aangeeft dat hem nooit werd gevraagd stukken aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat hij werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld kan het volstaan op te merken dat verzoeker bij zijn initiële aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving door het voorleggen van een “*werknemersfiche*” en een loonafrekening aangaf reeds te werken als bedrijfsleider en van de gemeentelijke administratie in een dergelijk geval niet kan worden verwacht dat zij aan verzoeker zou meedelen dat hij vermocht bewijzen aan te brengen dat hij werk zocht en een reële kans maakte om te worden aangesteld. Indien verzoeker nadat hij bij de gemeentelijke administratie reeds een “*werknemersfiche*” had overhandigd meende dat dit document zijn situatie niet meer correct weergaf, dan kwam het hem toe om zelf het initiatief te nemen om de gemeentelijke administratie hiervan op de hoogte te stellen en nieuwe overtuigingsstukken over te maken.

Ten overvloede moet worden gesteld dat verzoeker ook niet aantoont dat hij enig belang heeft bij zijn grief. Hij blijft namelijk in gebreke om aan te tonen dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen het bewijs kon leveren dat hij als zelfstandige actief was of dat hij als een werkzoekende, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, kon worden beschouwd.

Verzoeker betwist voorts niet dat hij niet wordt vermeld als werknemer in de RSZ-databank (dimona), zodat door verweerder kon worden geconcludeerd dat hij nooit als werknemer in België actief was.

De uiteenzetting van verzoeker geeft geen aanleiding tot de vaststelling dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, werden geschonden en leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder de bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet of van artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 miskende.

Het tweede en het derde middel zijn, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK